

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 675/2015
02.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.П., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П. - адвоката Л.Н.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж.бр.81/15 од 27.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П. - адвоката Л.Н.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж.бр.81/15 од 27.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године окривљени И.П. је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, а која казна се има извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција.

Истом пресудом оштећена је са својим имовинскоправним захтевом упућена на парницу. Окривљени је обавезан да на рачун буџетских средстава суда, у року од 15 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења, уплати на име трошкова кривичног поступка износ од 31.400,00 динара и на име судског паушала износ од 2.000,00 динара, док ће одлука о даљим трошковима кривичног поступка бити донета у виду посебног решења.

Решењем Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 24.03.2015. године исправљен је препис пресуде Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године, на тај начин што на другој страни иза става 3 треба да се убаце четири нова става која треба да гласе: „утврђује за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 4 месеца, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 8 месеци и уједно суд на основу горе цитираних чланова и члана 60. КЗ окривљеног осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци“. У преосталом делу пресуда Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године је остала неизмењена.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж.бр.81/15 од 27.05.2015. године уважена је жалба Основног јавног тужиоца у Панчеву и преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Панчеву окривљеном И.П. за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 7 месеци, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 12 месеци, па је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног И.П. – адвокат Л.Н.Г., због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи правноснажне пресуде Основног суда у Панчеву 7 К.бр.1659/12 од 23.02.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж.бр.81/15 од 27.05.2015. године, тако што ће окривљеног И.П. ослободити од кривице за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и изрећи му блажу кривичну санкцију.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су првостепени и другостепени суд погрешно закључили да се у конкретном случају ради о два кривична дела и то о кривичном делу угрожавање сигурности из члана 138. став 1.

КЗ и кривичном делу тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ. Ово стога што се ова дела по мишљењу одбране налазе у односу привидног идеалног стицаја, јер се окривљеном И.П. ставља на терет претња која је реализована, тако да је он могао бити осуђен само за једно кривично дело и то кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ које представља интензивнију повреду истог заштитног објекта и искључило је постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ које је супсидијерно у односу на њега.

Изнети наводи захтева се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При томе је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ чини онај ко другог тешко телесно повреди или му здравље тешко наруши.

По становишту Врховног касационог суда нижестепени судови нису повредили кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног, јер из чињеничног описа радњи окривљеног, датог у оптужном акту јавног тужиоца и утврђеног у изреци првостепене пресуде, произилазе сва битна законска обележја и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за која је окривљени у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен, тако да у конкретном случају не постоји привидни идеални стицај ова два дела, а како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Ово, имајући у виду да су претње које је окривљени И.П. критичном приликом непосредно упутио оштећеној В.Д., а које су код оштећене изазвале осећај страха и несигурности тј. угрожености за сопствени живот и телесни интегритет, само једним својим делом и остварене - реализоване, због чега, у конкретном случају, кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ није конзумирано неким другим кривичним делом, у овом случају извршењем кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ. Наиме, како из чињеничног описа радњи окривљеног произилази постојање континуираних и озбиљних претњи, као и изражено агресивно понашање окривљеног, и то у једном дужем временском трајању, од вечерњих часова па до раних јутарњих часова другог дана, а које претње и понашање окривљеног су код оштећене изазвале осећај угрожености за сопствени живот и како угрожавање сигурности озбиљном претњом није само претходило наношењу тешке телесне повреде, већ је дуже време настављено и након наношења ове повреде, то се радње окривљеног никако не могу сматрати „припремним“ радњама за наношење тешке телесне повреде,

посебно имајући у виду да је окривљени оштећеној упутио и претње нападом на живот, између осталог и: „Убићу те, боље да ми отвориш, а ј. те сигурно, исећићу те и стрпаћу те у најлонске кесе!“, а све са намером остварења сексуалног односа са њом против њене воље, чиме је остварено биће кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Тешка телесна повреда у виду нагњечења са крвним подливом носа и прелом носних костију са малим помаком фрагмената и др. нанета је радњама описаним у изреци првостепене пресуде са директним умишљајем и чини засебно кривично дело у односу на цео догађај, а које дело даље претње по телесни интегритет и полне слободе, односно кривично дело угрожавање сигурности, не конзумира.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да првостепени и другостепени суд нису несумњиво утврдили на који начин је оштећена задобила повреде и какав је њихов карактер, обзиром да не постоје чврсти и сигурни докази да је до повреда дошло од стране окривљеног или су оне настале у саобраћајној незгоди и обзиром да је остало нејасно да ли се повреде носа оштећене могу окарактерисати као тешка телесна повреда, а што све доводи у сумњу да је окривљени извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа, а што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П. – адвоката Л.Н.Г., то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.